

Nesmiselna zgodba

Tam, že čisto blizu konca sveta, kjer padeš v zeleno luknjo, je živelo drevo Bobi. Bilo je jablana, zato so se z njega svetlikale mokre hruške.

Drevo Bobi je praznovalo rojstni dan. Mravlje so igrale na svoje violine, opice so ujele ribe in jih spekle na sončnem žarku. Povodni konj je prinesel svečke, ki so jih zapičili v ribo. Ta je začela kričati, da jo bolijo ušesa, zato so jo vrnili nazaj na nebo. Muca Čivko se je ravno okopala in njeni lasje so se bleščali v temi.

Prišel je tudi Bobijev najboljši prijatelj. Bil je ladja Stanko. Na njegovem kljunu je viselo jadro, ki je bilo narejeno iz bršljana. Ko se je Stanko usedel poleg Bobija je z nogo po nesreči poteptal sinjega kita Robija. Robi je zarjovel in pokazal svoje velike zobe. Nato je odkorakal nazaj v svoje rove.

Vsi zbrani so Bobiju čestitali in ga prijeli za nos, kot se spodobi. Sicer pa Bobi sploh ni imel nosu. Zabava se je začela. Najprej so dvajset minut ležali na tleh. Po dvajsetih minutah so se premaknili za devetdeset stopinj. Čez eno uro so se še malo zasukali. Zabave je bilo konec.

Drug za drugim so vstali, se postavili, se zahvalili in ga pohvalili, da je bila to najbolj zabavna zabava, kar so jih imeli v vsem svojem življenju.

Lucija Radež, 5. b

Mentorica: Erika Švirtl